

CASSANDRA CLARE

Stăpânul Umbrelor

CARTEA A DOUA

UNELTIRI ÎNTUNECATE

Traducere din limba engleză de ROXANA OLTEANU

CORINT
BOOKS
—2017—

SOLITARA LOR APĂ

KIT ABIA DE CURÂND AFLASE CE ESTE UN ÎMBLĂCIU, IAR ACUM, DEASUPRA capului său, se găsea un panou plin cu astfel de arme, lucioase, ascuțite și letale.

Nu mai văzuse până atunci ceva care să semene cu sala armelor de la Institutul din Los Angeles. Pereții și podeaua erau din granit alb-argintiu și prin toată camera erau mese solide de granit care o făceau să semene cu o expoziție de arme și armuri dintr-un muzeu. Erau acolo tot felul de bâte și ghioage, un soi de bastoane cu aspect ciudat, coliere, ghete, jachete de protecție în care se ascundeau cuțite subțiri și plate, bune de înjunghiat sau de aruncat. Ghioage pline de țepi metalici feroși și arcuri de toate dimensiunile și formele posibile.

Mesele de granit erau și ele încărcate de mormane de instrumente sclipitoare făcute din *adamias*, acea rocă asemănătoare cu cuarțul pe care vânătorii de umbre o extrăgeau din pământ și pe care doar ei știau cum s-o prelucreze în săbii, pumnale și stele. Dar cel mai interesant i se părea lui Kit raftul unde erau pumnalele.

Nu că ar fi vrut neapărat să învețe cum se folosește un pumnal — nu era mai interesat de arme mortale mai mult decât un adolescent obișnuit, credea el, și, oricum, mai grozavă i s-ar fi părut, să zicem, o

mitralieră sau un aruncător de flăcări. Dar pumnalele astea erau adevărate opere de artă, cu mânerele lor de aur și argint incrustate cu pietre prețioase — safire albastre, rubine rotunde, cu modele lucioase în formă de spini gravate în platină sau cu diamante negre.

Ar fi putut să găsească cel puțin trei indivizi în Piața Umbrelor care să-i dea bani buni pe ele, fără să se târguiască.

Poate chiar patru.

Kit și-a scos de pe el jacheta din denim — habar nu avea căruia dintre frații Blackthorn îi aparținuse; dimineață, după ce ajunsese la Institut, găsisese la picioarele patului o grămadă de haine curate, iar el se îmbrăcase cu asta. S-a văzut în treacăt în oglinda de pe peretele opus. Părul blond ciufulit și o ultimă urmă de vânătăie pe fața lui palidă. A desfăcut fermoarul de la buzunarul interior al jachetei și a început să-l burdușească cu pumnale băgate în teacă, alegându-le pe cele mai fițoase.

Ușa sălii s-a dat de perete. Kit a pus înapoi pe raft pumnalul pe care se pregătea să-l ia și s-a întors repede. Avusese impresia că nu îl auzise nimeni când ieșise tiptil din dormitor, dar dacă se prinsese de ceva în timpul scurt pe care îl petrecuse la Institut, asta era că Julian Blackthorn vede tot, și nici frații lui nu sunt prea departe de el.

Dar nu era Julian. Era un tânăr pe care Kit nu-l mai văzuse niciodată, deși parcă i se părea ceva cunoscut la el. Era înalt, cu un păr blond și ciufulit și aspect de vânător de umbre — umeri largi, brațe musculoase, iar dungile negre ale Peciților de rună cu care se protejau ei se vedeau pe la gulerul tricoului și la marginea mânecii.

Ochii lui aveau o culoare neobișnuită, un auriu închis. Pe deget avea un inel de argint masiv, așa cum aveau majoritatea vânătorilor de umbre. S-a uitat la Kit cu o sprânceană ridicată.

— Se pare că-ți plac armele, nu? a întrebat el.

— Sunt OK.

Kit s-a tras puțin înapoi spre una dintre mese, sperând să nu zăngăne pumnalele din jachetă.

Bărbatul s-a apropiat de raftul pe care îl răscolise Kit și a luat pumnalul pe care acesta tocmai îl lăsase din mână.

— Ai ales unul bun, a spus el. Ai văzut inscripția de pe mâner?

N-o văzuse.

— A fost făcut de unul dintre ucenicii lui Wayland Fierarul, cel care a făcut Durendal și Cortana. Bărbatul a învățat puțin pumnalul în mână, după care l-a pus înapoi pe raft și a adăugat: Nu e o armă la fel de extraordinară cum e Cortana, dar după ce îl arunci se întoarce la tine. Convenabil.

Kit și-a dres vocea.

— Probabil că face mulți bani, a spus el.

— Nu cred că frații Blackthorn intenționează să-l vândă, a spus bărbatul, sec. Eu sunt Jace, apropo. Jace Herondale.

A făcut o pauză. Părea că așteaptă o reacție, dar Kit nu era dispus să o aibă. Bine, auzise de numele Herondale. Avea impresia că numai numele ăsta îl rostise toată lumea în cele două săptămâni cât stătuse el aici. Dar asta nu însemna că voia să-i dea bărbatului — lui Jace — satisfacția pe care era clar că o caută.

Jace nu părea tulburat de tăcerea lui.

— Iar tu ești Christopher Herondale.

— De unde știi? l-a întrebat Kit, cu o voce plată, lipsită de entuziasm.

Detesta numele Herondale. Detesta cuvântul în sine.

— Trăsături de familie, a spus Jace. Semănăm. De fapt, semeni cu toți cei din familia Herondale pe care i-am văzut în ilustrații. A făcut o pauză, apoi: Plus că Emma mi-a trimis o poză cu tine prin telefon.

Emma. Emma Carstairs îi salvase viața. Nu vorbiseră prea mult de atunci, totuși — înainte de moartea lui Malcolm Fade, Înalțul Magician din Los Angeles, fusese un haos. Nimeni nu-l băgase prea mult în seamă și, oricum, avea impresia că ea îl consideră un copil.

— Bine. Sunt Kit Herondale. Toată lumea îmi spune asta, dar pentru mine nu înseamnă nimic. A strâns din fălci. Sunt un Rook. Kit Rook.

— Știu ce ți-a spus tatăl tău. Dar ești un Herondale. Și asta înseamnă ceva.

— Ce? Ce înseamnă? a întrebat Kit.

Jace s-a rezemat de peretele sălii armelor, chiar sub panoul cu săbii masive. Kit spera să-i cadă una în cap.

— Știu că ai auzit de vânzătorii de umbre, a spus el. Multă lume a auzit, mai ales repudiații și mundanii cu darul Vederii. Adică așa cum credeai că ești și tu, nu?

— Niciodată nu am crezut că sunt un *mundan*, a spus Kit.

Oare vânătorii ăștia de umbre nu pricepeau cum sună cuvântul ăsta când e rostit de ei?

Dar Jace l-a ignorat.

— Societatea vânătorilor de umbre și istoria lor sunt lucruri despre care nu prea au auzit cei care nu sunt nefilimi. Lumea vânătorilor de umbre este alcătuită din familii, și fiecare își prețuiește numele. Fiecare dintre familii are o istorie pe care o transmite din generație în generație. Purtăm toată viața gloria și povara numelor noastre, tot ce au făcut strămoșii noștri, bine sau rău. Încercăm să ne ridicăm la înălțimea numelor noastre, astfel încât cei care vin după noi să nu ducă o povară prea mare.

Și-a încrucișat brațele la piept. Încheieturile mâinilor erau pline de Peceți; pe dosul mâinii stângi era una care semăna cu un ochi deschis. Kit observase că semnul ăsta îl aveau aproape toți vânătorii de umbre.

— Pentru vânătorii de umbre, numele tău de familie are o semnificație deosebită. Familia Herondale a construit destinele multor generații de vânători de umbre. Nu mai suntem așa mulți — de fapt, toată lumea credea că eu sunt singurul rămas. Numai Jem și Tessa și-au păstrat speranța că mai există și *tu*. Te-au căutat multă vreme.

Jem și Tessa. Cei care, împreună cu Emma, îl ajutaseră pe el să scape de demonii care îi ucisese tatăl. Și care îi spusese o poveste: povestea unui Herondale care și-a trădat prietenii și a fugit și a început o nouă viață departe de nefilimi. O nouă viață și o nouă ramură a familiei.

— Am auzit de Tobias Herondale, a spus Kit. Deci eu aș fi urmașul unui mare laș.

— Oamenii au și defecte, a replicat Jace. Nu toți membrii familiei tale sunt grozavi. Dar dacă te mai întâlnești cu Tessa, și o să te întâlnești, să-ți povestească ea de Will Herondale. Sau de James Herondale. Sau de mine, desigur, a adăugat el, modest. După părerea vânătorilor de umbre, sunt destul de special. Nu zic asta ca să te intimidez.

— Nu mă simt intimidat, a răspuns Kit, întrebându-se cât de serios vorbea tipul acesta.

Era o sclipire în ochii lui când vorbea, ai fi zis că poate să și glumească, dar era greu de spus.

— Simt că vreau să fiu lăsat în pace.

— Știi că e cam mult de digerat, a spus Jace. A întins brațul și l-a bătut ușor pe spate. Dar Clary și cu mine rămânem aici cât e nevoie ca tu să...

Bătaia aceea pe spate a dislocat unul dintre pumnalele din buzunarul jachetei lui Kit. A alunecat printre ei și a căzut pe podeaua de granit, strălucind acolo ca un ochi acuzator.

— OK, a spus Jace după un moment de tăcere. Deci furi arme.

Kit, care își dădea seama că e inutil să nege, nu a zis nimic.

— Bine, uite, știi că tatăl tău a fost un escroc, dar tu ești acum un vânător de umbre și... stai, ce mai e în jacheta aia? l-a întrebat Jace. A făcut o mișcare complicată cu piciorul stâng și a aruncat pumnalul în aer. L-a prins fără ezitare, și rubinele de pe mâner parcă împrăștiu lumina. Dă-o jos!

Fără să spună nimic, Kit și-a scos jacheta și a aruncat-o pe masă. Jace s-a întors spre ea și a desfăcut buzunarul. Amândoi s-au uitat tăcuți la strălucirea lamelor și a pietrelor prețioase.

— Deci, a făcut Jace. Înțeleg că voiai să fugi?

— De ce să stau? a izbucnit Kit.

Își dădea seama că n-ar fi trebuit să țipe, dar nu se putea abține — se adunaseră prea multe: pierderea tatălui său, ura lui față de Institut, aroganța nefilimilor, pretenția lor ca el să accepte un nume de familie de care nu-i păsa și nici nu voia să-i pese.

— N-am ce căuta aici. N-aveți decât să-mi spuneți toate chestiile astea despre numele meu, dar pentru mine nu înseamnă nimic. Eu sunt fiul lui Johnny Rook. Toată viața m-am antrenat să fiu ca tatăl meu, nu ca voi. Nu am nevoie de voi. De niciunul dintre voi. Nu vreau decât niște bani cu care să pornesc o afacere, să am taraba mea în Piața Umbrelor.

Ochii aurii ai lui Jace s-au îngustat și Kit a văzut atunci pentru prima oară pe sub masca lui arogantă și miștocară sclipirea unei inteligențe ascuțite.

— Și ce să vinzi acolo? Tatăl tău vindea informații. I-au trebuit ani de zile și o grămadă de magie rea să-și construiască relațiile. Chiar vrei să-ți vinzi sufletul așa, ca să trăiești de azi pe mâine la marginea Lumii de Jos? Dar ce zici de cel care ți-a ucis tatăl? Ai văzut cum a murit, nu?

— Demonii...

— Mda, demonii, dar pe demoni i-a trimis cineva. Gardianul o fi mort, dar asta nu înseamnă că nu te mai caută nimeni. Ai cincisprezece ani. Poate că ți se pare că vrei să mori, dar, crede-mă, nu vrei.

Kit a înghițit în sec. A încercat să-și imagineze cum ar sta el la tarabă în Piața Umbrelor, așa cum făcuse în ultimele zile. Dar adevărul este că până acum el fusese în siguranță la Piață datorită tatălui său. Pentru că oamenii se temeau de Johnny Rook. Ce s-ar întâmpla cu el fără protecția tatălui său?

— Dar nu sunt un vânător de umbre, a spus Kit.

S-a uitat în jurul lui, la milioanele de arme, la grămezile de *adamas*, la toate echipamentele, platoșele și centurile cu arme. Era ridicol. El nu era un ninja.

— Nici măcar n-aș ști ce să fac ca să fiu vânător de umbre.

— Mai ai răbdare o săptămână, a spus Jace. Încă o săptămână la Institut. Acordă-ți o șansă. Emma mi-a spus că ai reușit să te lupți cu demonii ăia care ți-au ucis tatăl. Numai un vânător de umbre ar fi putut face asta.

Kit abia dacă-și mai amintea cum se bătuse cu demonii în casa tatălui său, dar știa că o făcuse. Cumva, corpul lui preluase controlul, și el se luptase, ba, curios, chiar îi și plăcuse, așa, puțin și pe ascuns.

— Asta ești, a spus Jace. Ești un vânător de umbre. Parțial înger. Prin venele tale curge sângele îngerilor. Ești un Herondale. Asta înseamnă, în paranteză fie spus, că faci parte nu doar dintr-o familie ai cărei membri sunt de o frumusețe uimitoare, ci și dintr-o familie care deține o grămadă de proprietăți de valoare, printre care o casă în Londra și un conac în Idris, iar la averea asta probabil că ai și tu dreptul. Asta, sigur, dacă te interesează.

Kit s-a uitat la inelul de pe mâna stângă a lui Jace. Era din argint, greu, și părea vechi. Și valoros.

— Ascult.

— Nu-ți spun decât să mai stai o săptămână. La urma urmei — Jace a zâmbit — cei din familia Herondale nu pot rezista în fața unei provocări.

— Un demon teuthida? a întrebat Julian în receptor, încruntându-se. Țsta e, practic, un soi de calmar, nu?

Replica nu s-a auzit: Emma putea să-și dea seama că e vocea lui Ty, dar nu auzea ce spune.

— Da, suntem la debarcader, a continuat Julian. Până acum n-am văzut nimic, dar abia am ajuns. Păcat că nu s-au gândit să facă și aici locuri de parcare pentru vânătorii de umbre. . .

Cu mintea doar pe jumătate la ce spunea Julian, Emma s-a uitat în jur. Soarele abia apusese. Mereu îi plăcuse debarcaderul de la Santa Monica, de când era mică și părinții ei o aduceau aici să joace hochei aerian și să se dea în carusele demodate. Îi plăceau mâncarea stradală — burger și milkshake, scoici fripte și uriașe acadele răsucite — și Pacific Park, vechiul parc de distracții amplasat chiar la capătul debarcaderului, de unde vedeai Oceanul Pacific.

În timp, mundanii băgaseră milioane de dolari în debarcader, ca să facă din el o atracție turistică. Acum, Pacific Park era plin de carusele noi și strălucitoare; vechile cărucioare la care se vindea *churro* nu mai existau, în locul lor apăruseră chioșcuri unde găseai înghețată artizanală și homari. Dar scândurile de sub picioarele ei erau la fel de vechi și crăpate de soare și de sare. Aerul mirosea și acum a zahăr și a alge. Caruselul umplea și acum aerul cu muzică mecanică. Era și acum jocul în care dădeai un ban și câștigai un panda uriaș. Iar sub debarcader erau și acum spațiile alea întunecoase, unde se adunau mundanii vagabonzi și uneori creaturi mai sinistre.

Asta era chestia cu vânătorii de umbre, s-a gândit Emma, uitându-se la uriașa roată mare, împodobită cu leduri strălucitoare. De-a lungul debarcaderului stăteau la coadă mundanii nerăbdători să se urce în ea; peste balustradă se zăreau apele întunecate ale oceanului și spuma albă a valurilor care se spărgeau. Vânătorii de umbre puteau să vadă frumusețea lucrurilor create de mundani — luminile roții reflectându-se așa de strălucitor în ocean, încât ai fi zis că sub apă era un foc de artificii, roșii, albastre, verzi, violete și aurii —, dar vedeau și partea întunecată, pericolul și putreziciunea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Julian, băgând telefonul în buzunarul de la jacheta de echipament.

Vântul — pe debarcader era mereu vânt, un vânt care bătea în-continuu dinspre ocean, aducând cu el mirosul de sare și de locuri îndepărtate — ridica bucelele moi ale părului lui șaten, care păreau că-i sărută obraji și tâmplele.

Gânduri întunecate, ar fi vrut Emma să răspundă. Dar n-a putut. Odi-noară, Julian era persoana căreia putea să-i spună orice. Acum era singura persoană căreia n-ar fi putut să-i spună orice.

A preferat să-i evite privirea.

— Mark și Cristina unde sunt?

— Acolo. A arătat cu mâna: La cerculețe.

Emma i-a urmărit privirea către chioșcul pictat unde oamenii se luau la întrecere să vadă cine poate să arunce un cerc de plastic în jurul gâtului uneia din duzina de sticle așezate în rând. A încercat să nu se simtă superioară la gândul că pentru mundani asta părea să fie ceva complicat.

Fratele vitreg al lui Julian, Mark, avea trei cercuri de plastic în mână. Cristina, cu părul ei negru strâns în coc, stătea lângă el și râdea, mâncând floricele cu aromă de caramel. Mark a aruncat cercurile: toate trei deodată.

Fiecare dintre ele a zburat spiralat în direcții diferite și a aterizat pe gâtul unei sticle.

Julian a oftat.

— S-a dus discreția.

Din grupul mundanilor adunați în jurul chioșcului s-au auzit urale și exclamații de uimire. Din fericire, nu erau prea mulți, iar Mark a putut să-și încaseze premiul — ceva într-o pungă de plastic — și să plece fără prea multă tevdură.

S-a întors la ei împreună cu Cristina. Vârfurile urechilor lui ascuțite ieșeau printre bucelele de păr blond, dar avea iluzia magică, așa că mundanii nu le vedeau. Mark era pe jumătate elf, iar sângele lui de repudiat se vedea din delicatețea trăsăturilor, din forma urechilor și din unghiurile ascuțite ale pomeților și ochilor.

— Deci e un demon calmar? a întrebat Emma, doar ca să umple cumva tăcerea care se așternuse între ea și Julian.

În ultimul timp, fuseseră o groază de momente de tăcere între ei. Nu trecuseră decât două săptămâni de când totul se schimbasesc, dar

ea simțea diferența asta până în măduva oaselor. Îl simțea distant, cu toate că el nu fusese decât extrem de politicos și amabil de când îi spusese despre ea și Mark.

— Așa s-ar părea, a răspuns el.

Mark și Cristina se apropiaseră destul încât să se audă ce vorbeau; Cristina tocmai își terminase punga de floricele și se uita în ea cu tristețe, ca și cum ar fi sperat să se umple la loc. Emma o înțelegea foarte bine. În timpul acesta, Mark se uita la premiul lui.

— Vine la marginea debarcaderului și înhață oameni, mai ales copii, sau pe oricine se apleacă peste balustradă să facă fotografiile noaptea. Dar acum a prins curaj. Se pare că cineva l-a văzut în zona jocurilor, lângă masa de hochei... ăla e un *caras aurii*?

Mark a ridicat punguța lui de plastic. Înăuntru era un mic pește portocaliu care înota în cerc.

— E cea mai bună patruleă pe care am făcut-o, a spus el. N-am mai primit niciodată ca premiu un pește.

Emma a suspinat în sinea ei. Mark fusese în ultimii ani la Vânătoarea Sălbatică, cel mai anarhic și mai fioros neam al elfilor. Aceștia zburau prin cer călare pe tot soiul de creaturi fermecate — motociclete, cai, căprioare, câini masivi și mârâitori — și prădau câmpurile de luptă, furând lucruri de valoare de la cadavre și dându-le ca tribut la Curțile Elfilor.

Începuse să se obișnuiască din nou în familia lui de vânători de umbre, mai erau însă momente când viața normală părea să-l uimească. Acum observase că toată lumea se uita la el cu sprâncenele ridicate. A părut ușor alarmat și a luat-o delicat de umeri pe Emma, ținându-și punga în mâna cealaltă.

— Am câștigat un pește pentru tine, frumoasa mea, a spus el și a sărutat-o pe obraz.

Era un sărut delicat, dulce și sensibil, iar Mark avea mirosul lui dintotdeauna: de aer rece și de plante tinere. Și era absolut logic, s-a gândit Emma, ca Mark să presupună că toată lumea era surprinsă fiindcă se aștepta să-i ofere ei premiul. La urma urmei, era iubita lui.

Emma a schimbat o privire îngrijorată cu Cristina, ai cărei ochi negri erau acum foarte mari. Julian părea că e gata să vomite sânge.

A fost doar o expresie de moment, după care și-a luat din nou aerul indiferent, dar Emma s-a îndepărtat puțin de Mark și i-a zâmbit, scuzându-se.

— N-aș putea să țin un pește în viață, a spus ea. Eu ucid plantele doar când mă uit la ele.

— Bănuiesc că și eu aș avea aceeași problemă, a replicat Mark, uitându-se la pește. Păcat, voiam să-l botez Magnus, fiindcă are solzii aștia strălucitori.

Auzindu-l, Cristina a început să râdă. Magnus Bane era Înaltul Magician din Brooklyn și avea o predilecție pentru tot ce strălucea.

— Presupun că ar trebui să-i dau drumul, a spus Mark.

Până să răspundă cineva, Mark s-a apropiat de balustrada debarcaderului și a golit punga, cu pește cu tot, în ocean.

— Nu vrea nimeni să-i spună că peștișorul auriu e o specie de apă dulce și nu poate supraviețui în ocean? a spus încet Julian.

— Nu prea, a răspuns Cristina.

— Tocmai l-a omorât pe Magnus? a întrebat Emma, dar, înainte ca Julian să răspundă, Mark s-a întors spre ei.

De pe chipul lui dispăruse orice urmă de voioșie.

— Am văzut ceva printre pietrele de sub debarcader. Ceva care sigur nu e om.

Emma a simțit un fior pe piele. Demonii care populau oceanul erau rareori văzuți pe uscat. Uneori, avea coșmaruri în care oceanul părea să se reverse și își vomita conținutul pe plajă: creaturi țepoase, cu tentacule, vâscoase și negre, strivite pe jumătate de greutatea apei.

În câteva secunde, toți vânătorii de umbre aveau în mână arme — Emma strângea în pumn sabia ei de aur, Cortana, pe care i-o dăruiseră părinții ei, Julian avea un pumnal serafic, iar Cristina briceagul ei.

— În ce parte s-a dus? a întrebat Julian.

— Spre capătul debarcaderului, a răspuns Mark; numai el nu își scosese arma, dar Emma știa cât e de rapid. Porecla lui la Vânătoarea Sălbatică era *elful-săgeată*, pentru că lovea rapid și precis cu arcul și cu pumnalul. Spre parcul de distracție, a adăugat.

— Mă duc eu acolo, a spus Emma. O să încerc să-l îndepărtez de marginea debarcaderului. Mark, Cristina, voi coborâți sub debarcader și încercați să-l prindeți dacă vrea să intre iar în apă.

Abia au avut timp să dea din cap, că Emma a și luat-o la fugă. Simțea vântul prin părul împletit, în timp ce încerca să-și facă loc prin mulțime spre parcul luminat din capătul debarcaderului. În mâna ei, Cortana părea caldă și solidă, iar picioarele parcă îi zburau pe scândurile mâncate de apă. Se simțea liberă, fără griji, cu mintea și trupul concentrate doar la misiune.

Auzea pași în urma ei. Nu trebuia să se întoarcă, știa că e Jules. Pașii lui au răsunat alături de pașii ei în toți anii în care fusese un vânător de umbre războinic. Sângele lui se vărsase în războaiele ei. El îi salvase viața, și ea îi salvase viața. El făcea parte din ființa ei de războinică.

— Uite-l, l-a auzit, dar îl văzuse și ea: o siluetă întunecată, cumva cocoșată, care începuse să se cațere pe suporturile de fier ale roții mari.

Nacelele colorate încă se roteau, iar ocupanții lor țipau de plăcere, fără să-și dea seama de nimic.

Emma a pornit spre roată și a început să se suie pe ea. Ea și Julian își făcuseră rune de iluzie magică înainte de a ajunge la debarcader, așa că erau invizibili pentru ochii mundanilor. Asta nu însemna însă că nu-și făceau simțită prezența. Mundanii care stăteau la coadă au început să înjure și să țipe când ea trecea printre ei, călcându-i pe picioare sau îmbrâncindu-i cu cotul.

Tocmai se apropiase o nacelă, legănându-se, și o pereche — o fată care mânca vată de zahăr violacee și un băiat înalt și subțire, îmbrăcat în negru — se pregătea să urce. Emma s-a uitat în sus și l-a zărit pe demonul teuthida cocoșat tocmai în vârful schelei. Înjurând, a trecut de cei doi tineri, gata să-i trântască la pământ, și a sărit în nacelă. Era octogonală, cu o banchetă de jur împrejur, așa că era loc destul în ea. A auzit țipete de uimire când nacela s-a ridicat, îndepărtând-o de haosul pe care ea îl crease jos, de cuplul care se pregătea să urce și care acum țipa la încasator, și de ceilalți oameni de la coadă care strigau unii la alții.

Nacela s-a zgâlțâit sub picioarele ei și a început să se legene când Julian a aterizat lângă ea. El și-a întins gâtul spre capătul roții.

— Îl vezi?

Emma s-a uitat cu ochii mișiți. Îl văzuse pe demon, era sigură de asta, dar acum părea că dispăruse. Din unghiul acesta, roata imensă era un amalgam de lumini strălucitoare, spițe rotitoare și bare de fier vopsite

în alb. Cele două nacele care veneau sub ea și Julian erau goale; probabil că oamenii de jos încă se mai certau.

Bun, s-a gândit Emma. Cu cât erau mai puțin oameni în roată, cu atât era mai bine.

— Stai.

A simțit mâna lui Julian pe braț, întorcând-o spre el. Tot trupul i s-a încordat.

— Rune, a spus el repede, și ea și-a dat seama că are stela în mână.

Nacela încă mai urca. Emma vedea acum sub ei plaja, apa întunecată care uda nisipul, dealurile înalte din Palisades Park ridicându-se vertical deasupra autostrăzii, încoronate de copaci și verdeață.

Stelele se zăreau ca prin ceață, dar tot erau vizibile în luminile strălucitoare de la debarcader. Julian i-a apucat brațul nici strâns, dar nici delicat, cu un fel de distanțare profesionistă. I-a întors mâna și a început să deseneze cu mișcări rapide pe încheietura ei rune de Protecție, rune de Viteză și Agilitate și rune de Auz amplificat.

Nu mai fusese așa de aproape de el de două săptămâni. Apropierea lui o amețea, parcă era puțin beată. Capul lui era aplecat, cu ochii la desene, iar ea a profitat de ocazie ca să-l soarbă din priviri.

Luminile parcului păreau acum chihlimbarii și galbene, pudrându-i pielea bronzată cu aur. Părul îi cădea pe frunte în valuri fine. Știa ce delicată este pielea lui în jurul gurii, cunoștea senzația umerilor lui în mâna ei, tari, puternici și plini de vibrație. Avea gene lungi și dese, atât de negre, încât păreau de cărbune; aproape că se aștepta să vadă praf negru pe pomeții obrazilor de la ele atunci când clipea.

Era frumos. Fusese întotdeauna frumos, dar ea observase asta prea târziu. Și acum stătea cu mâinile lăsate în lateral și o durea tot corpul, pentru că nu-l putea atinge. Nu va mai putea niciodată să-l atingă.

El a terminat de desenat și a întins stela cu mânerul spre ea. A luat-o fără să spună un cuvânt, iar el a tras puțin de gulerul tricoului, pe sub jachetă. Pielea lui avea acolo o nuanță mai palidă decât pe fața și mâinile bronzate, și pe ea se vedeau urmele șterse și albicioase ale vechilor rune.

A trebuit să se apropie mai mult ca să deseneze. Runele parcă înfloreau sub vârful stelei: Agilitate, Văz pe timp de noapte. Capul ei era la nivelul bărbiei lui. Se uita fix la gâtul lui și l-a văzut cum înghite în sec.

— Măcar spune-mi, a început el. Măcar spune-mi că te face fericită. Că Mark te face fericită.

Ea a ridicat repede capul spre el. Terminase de desenat runele. Julian a întins mâna să ia stela dintre degetele ei nemișcate. Pentru prima oară după o perioadă care ei i se păruse o veșnicie, el se uita direct la ea, cu ochii acum bleumarin din cauza culorilor nopții și ale oceanului care se întindeau în jurul lor pe măsură ce se apropiau de vârful.

— Sunt fericită, Jules, a spus ea.

Ce mai însemna o minciună după atât de multe altele? Niciodată nu fusese o persoană care să poată minți cu ușurință, dar acum începea să se obișnuiască. Descoperise că atunci când siguranța celor pe care îi iubea depindea de o minciună, putea să mintă.

— Așa e mai... mai bine, mai sigur pentru amândoi.

Gura lui delicată a căpătat o expresie dură.

— Nu asta am...

Ea a icnit brusc. Din spatele lui se ridicase o formă răsucită, lucioasă ca uleiul, agățată cu tentacule sale franjurate de o spiță a roții. Avea gura larg deschisă și în ea se vedea un cerc perfect de dinți.

— *Jules!* a țipat Emma și a sărit din nacelă, agățându-se de una dintre barele subțiri de fier care treceau printre spițe.

Prinsă cu o mână de bară, a izbit cu Cortana și l-a nimerit pe teuthida în spate. Creatura a scos un urlat și din ea a pornit să țâșnească limfă; Emma a început să țipe când lichidul a stropit-o pe gât și i-a ars pielea.

În corpul rotunjit și striat al demonului s-a înfipt un pumnal. Emma s-a tras cu mâinile pe o bară, s-a uitat în jos și l-a văzut pe Julian aplecat peste marginea nacelei, cu un alt pumnal în mână. Și-a luat avânt și l-a aruncat și pe acela...

Pumnalul a nimerit în fundul unei nacele goale. Demonul teuthida reușise să dispară cu o viteză incredibilă. Emma îl auzea cum coboară, hodorogind pe încrengătura de bare metalice din interiorul roții.

Emma a băgat Cortana în teacă și a început să se târască pe bara ei, coborând spre partea de jos a roții. Ledurile păreau că explodează în jurul ei cu lumini violete și aurii.

Mâinile îi erau pline de sânge și de limfa împrăștiată de demon, și coborârea era alunecoasă. Într-un fel total aiurea, ceea ce vedea de

pe schelele roții era superb, marea și nisipul se întindeau în jurul ei în toate direcțiile, ca și cum ar fi fost agățată de capătul lumii.

În gură avea gust de sânge și de sare. Sub ea, îl vedea pe Julian, care ieșise din nacelă și se cățara acum pe o spiță de mai jos. A ridicat capul spre ea și i-a făcut semn cu mâna; ea a privit în direcția indicată de el și l-a văzut pe demonul teuthida aproape de mijlocul roții.

Tentaculele lui se mișcau în toate părțile, izbindu-se de fiarele roții. Emma simțea reverberațiile până în oase. A întins gâtul să vadă ce face și a înghețat — roata era prinsă în mijloc cu un nit imens, care o ținea de suporturile ei de metal. Demonul teuthida trăgea de nit, încercând să-l scoată. Dacă reușea să-l desprindă, roata ar fi căzut cu totul din angrenaj și s-ar fi rostogolit pe debarcader ca o roată de bicicletă.

Emma nu își făcea iluzii că cei din roată sau din apropierea ei ar fi putut să supraviețuiască. Roata s-ar fi prăbușit cu tot cu nacele, strivindu-i pe toți. Demonii trăiau din distrugere, din energia morții. Pentru ei, moartea era un festin.

Roata uriașă s-a zguduit. Demonul teuthida se ținea strâns cu tentaculele de nit, răsucindu-l. Emma a început să coboare și mai repede, dar era mult prea departe de mijlocul roții. Julian era mai aproape, dar Emma știa cu ce era înarmat: cu două pumnale, pe care deja le aruncase, și cu pumnale serafice, care însă erau prea scurte ca să ajungă până la demon.

El s-a uitat la ea în timp ce se întinsese pe bara de metal, ținându-se cu o mână de ea și întinzând-o pe cealaltă.

Ea și-a dat seama imediat, fără să stea prea mult pe gânduri, care era planul lui. A inspirat adânc și și-a dat drumul de pe bară.

A căzut spre Julian și a întins mâna către el. S-au prins unul de altul și și-au încleștat mâinile, și ea l-a auzit icnind în clipa în care i-a susținut greutatea. Ea s-a legănat un pic în față și în spate, cu mâna stângă în mâna lui dreaptă, și și-a scos Cortana din teacă. Inerția căderii o ducea în față, spre mijlocul roții.

Demonul teuthida a ridicat capul când a văzut-o apropiindu-se și, pentru prima oară, Emma i-a zărit ochii — erau ovali, acoperiți cu un strat protector strălucitor ca oglinda. Când și-a îndreptat Cortana spre el, ochii aceia au părut să se mărească de uimire, ca la oameni; sabia l-a lovit pe demon în cap, ajungând până la creier.

Tentaculele lui au zvâcnit — ultimul spasm înainte de moarte —, apoi demonul a scăpat din lama sabiei și a căzut grămadă, alunecând pe spițele înclinate ale roții. A ajuns jos și s-a rostogolit.

Emmei i s-a părut că aude în depărtare un plesnet de apă. Dar nu era timp de întrebări. Julian se încordase și acum o trăgea spre el. Ea a pus Cortana în teacă, în timp ce el o ridica, mai sus, până pe bara unde era el, și a aterizat acolo, căzând stângace, jumătate peste el.

El continua s-o țină strâns de mână și respira precipitat. Privirile li s-au întâlnit pentru o clipă. Spițele se roteau, aducându-i aproape de pământ. Emma vedea acum mulțimea de mundani de pe plajă, strălucirea apei la țărm, ba chiar și un cap blond și unul brunet, care păreau să fie Mark și Cristina...

— Am făcut treabă bună amândoi, a spus Julian în cele din urmă.

— Știu, a spus Emma; și chiar știa.

Asta era cel mai rău: că el avea dreptate, că ei doi încă acționau perfect împreună ca *parabatai*. Ca parteneri de luptă. Ca o pereche potrivită de soldați care niciodată n-ar putea fi separați.

Mark și Cristina îi așteptau sub debarcader. Mark se descălțase și intrase în apa oceanului. Cristina își strângea briceagul. La picioarele ei se vedeau urme de nisip ud.

— Ați văzut scârboșenia aia de calmar cum a căzut din roată? a întrebat Emma, apropiindu-se de ea cu Julian.

Cristina a dat din cap.

— A căzut la mal. Nu era mort, așa că Mark l-a tras pe plajă și l-a terminat. Cristina a lovit nisipul cu piciorul. A fost foarte grețos, Mark s-a umplut de mâzgă.

— Și eu am urme de limfă, s-a plâns Emma, uitându-se la hainele ei pătate. A fost un demon mizerabil.

— Dar tu ești la fel de frumoasă, a spus Mark, cu un zâmbet galant.

Emma i-a zâmbit și ea, cât putea de frumos. Îi era extrem de recunoscătoare lui Mark, care își juca rolul în toată povestea asta fără să se plângă, deși probabil era aiurea pentru el. Cristina credea că Mark are ceva de câștigat din asta, dar Emma nu putea să-și imagineze ce. Nu era ca și cum lui Mark i-ar fi făcut plăcere să mintă — petrecuse atâția

ani printre elfi, care erau incapabili să spună vreun neadevăr, încât a minți i se părea ceva nefiresc.

Julian se îndepărtase de ei și vorbea cu cineva la telefon, de data aceasta cu voce scăzută. Mark a ieșit din apă și și-a băgat picioarele ude în ghete. Nici el și nici Cristina nu erau total sub iluzia magică, și Emma a observat privirile holbate ale mundanilor care treceau pe acolo când el se îndrepta spre ea — pentru că era înalt și frumos și pentru că avea niște ochi care străluceau mai tare decât beculețele de la roata cea mare. Și pentru că un ochi era albastru și celălalt auriu.

Și pentru că avea ceva deosebit, ceva nedefinit și straniu, semnul acelei sălbăticii a elfilor, care o făcea mereu pe Emma să se gândească la cerurile nesfârșite, la libertate și la absența legilor. *Sunt un băiat pierdut, păreau că spun ochii lui. Găsește-mă.*

Când a ajuns la Emma, a întins mâna și i-a dat la o parte o șuviță de păr de pe frunte. Ea a fost străbătută de o senzație ciudată — tristețe sau euforie, un dor de ceva, nu știa nici ea de ce.

— Era Diana, a spus Julian, iar Emma, chiar și fără să se uite la el, știa cum arată fața lui — gravă, gânditoare, analizând atent situația. Jace și Clary au venit să aducă un mesaj de la Consul. O să facă o întrunire la Institut și vor să fim și noi acolo.